

Enyém? Tied? ÖVÉ!!!

200 éve, hogy a Nagytemplomban az első istentiszteletet tartották. Az évforduló alkalmából kiírt pályázatról azonnal tudtam, nem fogom kihagyni. Nagyon hosszú, próbatételekben, bukásokban gazdag úton jutottam el oda, hogy elmondhassam:

OTTHONOM A GYŰLEKEZET.

Református családba születtem, egy szatmári kis faluban. Szüleim még csecsemőként megkereszteltek, hitben neveltek, 13. életévemben konfirmáltam. Mindkét nagyapám szolgáló életet élt presbiterként/kurátorként, illetve a rokonságban ma is többen szolgálunk presbiterként. Otthonról kollégiumba elkerülve azonban a gyermeki hitet elhagytam. Három évtizedet éltem le úgy, hogy hátat fordítottam nem csak az egyháznak, de Istennek is. Házi bálványok egész sorával (család; gyermeknevelés; fészekrakás; munka; ...) pakoltam tele az életemet.

Hogyan váltam hitehagyottból keresővé?

Aztán a bálványok ledőltek, és az „Isten alakú úr” a lelkemben egyre fájóbb lett. A Biblia és az énekeskönyv kéznél volt, de mellé szükségem volt a testvéri közösségre is. Miközben egyre gyakrabban olvastam a Bibliát, énekelgettem gyönyörű énekeinket otthon, egyedül, vasárnaponként elindultam gyülekezetet keresni, illetve először csak istentiszteleti alkalmakat. A homokkerti és kerekestelepi templomok voltak ugyan közelebb otthonomhoz (azóta a Lencz telepen is felépült már a református templom), de a keresés időszakában a Nagytemplom alkalmi voltak számomra időben elérhetőek. Így itt „kóstolgattam” a közösségi életet, figyeltem a szokásokat, a gyülekezeti élet rendjét. Eleinte csak akkor mentem el templomba, ha időm engedte, többnyire a vasárnap esti 6 órás alkalomra. Aztán, ha órarendem engedte, a hétközi fél 8-as áhítattal indítottam a napomat. Rövid idő alatt világossá vált, hogy Krisztus követésének keskeny útja az, amelyen békességet kapok, s Benne találok meg az igazságot, az életet. Meghoztam hát a döntést, hogy átadom az életem. Ez azonban nem ment egyik pillanatról a másikra, sőt mai napig tartó folyamatként élem meg a megtérésem. Mindig felfedezek életemben olyan területeket, melyet magamnak tartogattam eddig. Egyre erősebben érzem, hogy ideát nem is lesz teljes az életem átadása, hisz óemberem újra és újra talpra áll.

Miért a nagytemplomi gyülekezetet választottam hitbéli közösségnek?

Mivel a keresés időszakában csak akkor mentem közösségbe, amikor időm volt, ezért a nagytemplomi gyülekezet bizonyult megfelelőnek: elérhető helyen (a tömegközlekedés jó), elérhető időpontokban tartott alkalmai miatt kezdtem ide járni. Még nem tudtam, képes leszek-e beilleszkedni, így előnyt jelentett a gyülekezet nagysága is: itt el lehet „veszni”, egy ekkora közösség nem tud olyan zárt/belterjes lenni, mint egy kisebb gyülekezet. Gyermekkori emlékeim alapján nagyon tartottam a megszólás, kinézés szomorú református hagyományától is. Nem tudtam, van-e ülésrend, stb. Aztán, ahogy formálódott bennem az otthonosság érzése, egy reggeli áhítat után megkérdeztem a lelkészt, hogyan csatlakozhatnék a gyülekezethez.

„Csatlakozási feltétel”

A lépéshez nélkülözhetetlen volt az a felülről kapott felismerés: *a lelkész is ember*. Így tudtam elengedni azokat a fájó emlékeket, amelyeket a gyermekkori lelkészem szolgálata nyomán szereztem.

Ettől kezdve felgyorsult a beilleszkedés folyamata. Gyülekezeti taggá válva már én is kaptam hírlevelet, ettől jobban magaménak éreztem a hirdetésben elhangzó invitálásokat. Önkéntelenül is pótolni akartam az elvesztegetett évtizedeket, és minden alkalomba bekapcsolódtam, amibe tudtam. Már nem a napirendem szabta meg a részvételt, hanem az alkalmakhoz igazítottam a napirendemet. Fokozatosan, de határozottan vált életem közepévé, meghatározójává a gyülekezeti élet. Így kerültem be először a középkorúak bibliaórájára, az ifjúsági istentiszteletekre, testvér-gyülekezeti szolgálatra (kerítésfestés Szürtén), konfirmandusok patronálásába; énekkarba; stb.

A megmaradás feltétele

Lelkes aktivitásomat azonban nem mindenki nézte jó szemmel: „jó református szokás” szerint egyre több szúrós tekintet, megjegyzés kísérte buzgólkodásomat. Gyülekezetünk sajátossága, hogy az átlagosnál nagyobb arányban vannak jelen a „díszhívők”. (Én ezt a nevet találtam azokra, akik folyton saját felsőbbrendűségük tudatában hirdetik saját/családjuk dicső keresztyén múltját.) Szép lassan belesodródtam az önnön értéktelenségem tudatába. Így jutottam el oda, keresek magamnak másik gyülekezetet e „díszközösség” helyett, talán oda megfelelek. Áldozócsüörtök volt, soha nem felejttem el. A megválás gondolatától meggyötörve, fájdalommal teli szívvel sírtam a szobámban. Aztán a figyelmem elterelése céljából bekapcsoltam a TV-t. Isten hatalmas, és gondja van ránk. Ez abban a pillanatban úgy

vált valós tapasztalattá számomra, hogy épp a Nagytemplom jelent meg a képernyőn, és bennem tovább erősödött a fájdalom: világi munkahelyem miatt én nem lehettem ott az istentiszteleten. Ezen az erősödő fájdalomon át ragyogott fel számomra a lélekmentő isteni üzenet: Az egyház, a gyülekezet nem az enyém, nem a „díszhívó” testvére, hanem a Jézus Krisztusé. Az Úr elhívását pedig nem kiérdemeltük, hanem kegyelemből a mienk. A gyülekezet tehát van annyira az „enyém” is, mint másoké. Ugyanakkor elkezdett tanítgatni Isten szép lassan más szemmel tekinteni a testvéreimre: szúrós tekintetet nem csak kapok, biztosan adok is bőven. Nem kell tehát emiatt tovább állnom. Így vált számomra a gyülekezetben megmaradás feltételévé az a felismerés, hogy *a testvérem is ember*.

A következmény: „Ti adjatok nekik enni!” (Mk 6,37)

Hajlamosak vagyunk saját gyarlóságunkra sokkal elnézőbben tekinteni, mint másokéra. A fenti felismerés mellett azt is szívemre helyezte az Úr, hogy ami hiányosságot felismerek a gyülekezet közösségében, annak pótlásáért én tegyek meg mindent. Csodálatos teret nyitott számomra a „Ti adjatok nekik enni!” (Mk 6,37) igei üzenetének gyakorlati megélése. A teljesség igénye nélkül néhány példával szeretném érzékeltetni, hogyan jelenik meg az életemben a krisztusi elhívás.

Sok fájdalmat okozott nekem a gyülekezetünkben is gyakran előforduló kirekesztésre kész, mindenkivel szemben nagyon kritikus magatartás. Ezért igyekszem hozzájárulni ahhoz, hogy a hozzánk betérők befogadó, szeretetteljes légkörben találják magukat: odalépek segítő szándékkal minden bizonytalanságot mutató testvérhez, s megteszek minden tőlem telhetőt az esetleges szorongás, bátortalanság feloldásáért. Kimondhatatlan örömet okoz, ha segíthetek.

Alkalmasság

Csodálatos, felejthetetlen pillanata életemnek, amikor 2011. év őszén Vad Zsigmond esperes úr felhívott telefonon: tájékoztatót, hogy a presbitériumba jelölést kaptam. Megkérdezte továbbá, vállalom-e a pótpresbiteri tisztséget. Nem volt szükségem gondolkodási időre, azonnal igent mondtam. Ettől kezdve minden gondolatom a jelölőbizottsági meghallgatásra történő felkészülés körül forgott. Ott azonban mégis elemi erővel talált szívem a kérdés, alkalmasnak érzem-e magam erre a tisztségre. Talán a mondat befejezését sem vártam meg, olyan gyorsan fakadt fel belőlem a NEM. Azóta is így érzem, nem vagyok alkalmas a ma már presbiteri tisztségre, ugyanakkor azt is biztosan tudom, hogy maga az egyház Ura hívott el erre a szolgálatra, s ad erőt, bölcsességet a végzéséhez.

Kell-e a gyülekezet? Hihetek a „magam módján”?

Számomra nem kérdés: kell gyülekezeti közösség! Nem fölösleges azonban a teljesség igénye nélkül szót ejteni arról, mennyi mindent kapunk a Mindenhatótól a testvéri közösségen keresztül. Az egymásra figyelés, a testvérek számontartása a 8 órás istentiszteleten különösen látványosan megerősödött: egyre gyakrabban cserélünk információt a távolmaradókról, hordozzuk imádságban a betegeket, adunk hálát a gyógyulásért. Ez pedig kifelé is sugárzik. Így fordulhatott elő az a szívemnek kedves történet, amikor egy betérő asszonyt megszólítottam, útbá igazítottam istentisztelet előtt. Ő elmondta, súlyosan beteg, klinikán fekvő férjéhez megy látogatóba, de előtte nálunk szeretne lélekben Isten elé vinni ügyét. Helyet talált, leült, aztán még gyorsan odajött, hogy megkérjen, imádkozzak a férjéért. Megígértem, meg is tettem többször, aztán más ügyek vették át gondolataimban e házaspár sorsának helyét. Igen meglepődtem, amikor pár hét múlva ragyogó arccal jött megköszönni az imatámogatást ez az asszony, s újságolta boldogan férje lábadozását.

Az anyagi javakkal élés, az adakozás Istennek kedves módjára is csak gyülekezetben juthat el az ember. „Adj annyit, ami már fáj, s adj még többet, amíg már jólesik!” olvastam nemrég a Mai ige kiadványában. Azóta is sokszor eszembe jut, mert újra és újra megtapasztalom a hálaáldozat boldogságát.

Zárszó helyett

Jó, hogy van beadási határidő, mert befejezni nem tudom a felsorolást, így abbahagyom. Ahogyan az öt kenyeret és két kis halat megáldotta és megszorította Jézus, úgy áldja és szaporítja meg csodálatosan az én erőmet, javaimat, és mindent, amit szolgálatába állítok. Naponta elkápráztat és alázatra int az a megtapasztalás, melyet gyönyörű énekünk így fogalmaz meg: „Mindent, mit adtál, Krisztus visszaad.” Óriási szabadság ez: nem kell aggódni sem az erőmért, sem a javaimért, bátran oszthatok mindent, én már gazdag vagyok, hisz Krisztussal együtt minden az enyém.

Debrecen, 2019. szeptember 29.

Sipos Jolán Mária